

Jak jsem musel fetovat

Humorné příběhy slastí života se nevzdávajícího vozičkáře

Koncem května jsem vyrazil na ortopedickém mechanickém vozičku do Kartografického vydavatelství map Žaket ve Slánské ulici v Praze 6-Řepích pro cyklomapu našeho okolí. Na co si budu mapu objednávat na dobírku, říkal jsem si, když tam mohu v rámci vylepšení své fyziky zajet, když to mám téměř u huby. Sjel jsem z ulice Vondroušovy dolů k poště na Slánské, na stanici autobusu. Je to převážně pořád s kopce. To abych neotravoval, „vysmažené“ od sluníčka, řidiče tramvaje či autobusu s padacím mostem v tom vedru jen na jednu krátkou stanicí. Poctivě do notýsku zapsaný autobus mi málem ujel, a to kvůli neskutečné překážce. To jsem ještě netušil, že to není překážka v tom parném dopoledni poslední.

Jako vozičkář, neskutečně „miluji“ hlavně sloup uprostřed chodníku, který se nedá objet ani zprava a ani zleva. Před zastávkou autobusu Slánská jeden takový unikátní je. Do loňska tam nebyl, protože jsem tudy několikrát jel s manželkou dolů na poznávací výlet až do Starého pivovaru k Motolu, kde mají vynikající plzeňskou dvanáctku. Letos, aby cestující měli kam házet odpadky, tam nějaká „kapacita“ navrhla přidělat velký odpadkový koš. A nějaký další moc nemyslíci exot tam ten koš přidělal – ovšem ne směrem dolů, aby nezužoval prostor i pro chodce, ale přidělal ho do prostoru, kde chodí lidi, jezdí vozičkáři a matky s kočárky. Mladé maminky si mohou na rozdíl ode mne vyjet na deset centimetrů vysoký obrubník u laviček a ten debilní a rozměrný koš s nakonec objednou. Vozičkář to sám nedokáže, i kdyby byl kaskadér. I s doprovodem v zádech to jde velmi těžko. Musel jsem si zafunět asi padesát metrů do kopce zpátky, přejet přes předpisový horní přechod na perfektní nástupiště tramvají. Celé jsem to nástupiště projel až dolů a přes spodní přechod jsem si zamakal zase do pěkného kopce nahoru, na zastávku autobusu, u které jsem už před několika minutami byl. Díky nečekané překážce jsem nyní mohl autobusu jen zamávat, protože právě ujížděl.

Dostat se k vydavatelství map dalším autobusem už pro mě byla, od jara vyježděného borce na vozičku, sranda. Byl jsem tam ze stanice autobusu č. 225 Slánská co by dup. Ještě že jsem se zeptal na moji cílovou stanicí – Bílý Beránek – jedné pěkně „ukecané“ cestující, je jen na znamení. Na poslední chvíli jsem zmáčkl tlačítko na výstup vozičkáře. V IDOSu na internetu o stanici na znamení nebyla žádná zmínka. Na Bílém Beránku jsem vystoupil a sjel dolů k vydavatelství Žaket. S hrůzou jsem sledoval zpáteční stanici autobusu domů na druhé straně. Široko daleko nebyl vidět několik set metrů nahoru a překvapivě ani dolů, žádný nájezd k ní.

Přejel jsem velikou křižovatku a požádal jednu paní, která před firmou právě zametala chodník, aby mi někoho zavolala. Do firmy bych se totiž nedostal přes vysoký nájezd pro auta. Navíc vhod byl v tak velkém kopci, že bych se tam sám bez pomoci nevydrápal. Zapikoloval jsem se na silnici, chráněn jedním zaparkovaným autem u chodníku. Po chvíli přišel pán s přesnou mapou, kterou jsem si objednal den předtím s tím, že si pro mapu přijedu osobně po desáté hodině. Cyklomapa v měřítku 1 : 50 000 se mi moc líbila. Po zaplacení jsem požádal mladého pána, aby mě vytlačil na chodník, což udělal. Poděkoval jsem mu a bylo mi popřáno hodně sil na cestu „po svých“ domů. Na druhou stranu se ale nedalo absolutně dostat! Před sebou jsem viděl dlouhý, dvěstěmetrový kopec s velkým převýšením, který mě čekal a také nakonec v tom parnu neminul. O vyfunění kopce jsem neměl obavy, ale zafetovat si výfukové zplodiny od silného provozu směrem na Zličín a Plzeň mi vadilo. Auta se valila ve dvou pruzích vedle sebe proti mně s kopce. Bylo jich požehnaně a já silně cítil vysokou koncentraci výfukových plynů z tichých spalovacích motorů. Navíc široko daleko nebyl žádný potenciální pomocník, který by mi „píchnul“. Zůstal jsem se svým „funivým“ problémem sám samotinký.

Svaly mi v železo v půli kopce ztuhly a já byl zralý do dřevěné truhly. Než jsem se dostal nahoru, tak jediným mým zpeřčením bylo, že jsem viděl sedm pestrobarevných letadel, nízko letících, jak jdou na přistání na rezervní dráhu letiště Ruzyně. V půli kopce jsem se i jednou usmál – to když kolem mě projelo auto Báňské záchranné služby. Pro mě naštěstí nebylo. Po chvíli jelo další sympatické auto s vtipným nápisem Pivní pohotovost! To už jsem byl téměř nahoře a mlel z posledního. Žízeň jsem měl větší než pouštní velbloud. Když jsem se s vyplázlým jazykem konečně doplzl na vrchol kopce, téměř na most, zajuchal jsem, že z malého kopečku sjezu pár metrů a jsem opět na Slánské. Na stanici autobusu mě zbytkový humor přešel, protože jsem se musel z posledních sil dostat zase do kopce, na stanici tramvají a nechat se vyvést do stanice Blatiny. Naštěstí si mě všimla jedna mladší paní, jak sotva pletu koly, a na tu stanici mě, za mé chabé pomoci, vytlačila. Tak dlouho jsem ještě nikomu neděkoval jako té paní. Vyčerpaný jsem juknul na digitální tabuli, kde po chvíli naskočilo, že za devět minut jede bezbariérová tramvaj č. 9. Ta paní jela stejným směrem a ještě mi pomohla do tramvaje! Z tramvaje jsem na Blatinách už vyjel zase jako Jura, ale po pár metrech jsem zjistil, že jsem dneska zralý tak akorát do kafilérky.

Doma jsem se dlouho osvěžoval v koupelně a vypil jsem snad půl litru vody. I oběd mi neskutečně chutnal. Umyl jsem po sobě nádobí, udělal si kávičku a připravil si ředkvičky k odpolední svačině. Zalezl jsem do pelišku, že si zaslouženě odpočinu. Neodpočinul jsem si fyzicky, ale nádherně duševně – pustil jsem si ze záznamu neskutečný sportovní zážitek, jak „naše“ Slovenka Dominika Cibulková porazila na Roland Garros „heknu“ Viktorii Azarenkovou, světovou jedničku. Měl jsem velkou radost, že dokázala to, co se nepovedlo v Madridu Petře Kvitové, a odstranila jí z cesty velmi nepřijemnou soupeřku. Večer jsem se pěkně vykoupal a užil si bohatě studené sprchy na závěr. Během dne, kdy jsem se v některých chvílích cítil na sto let, jsem omládl napoleovic!

Děkuji především vám všem zapomětlivým pražským pánům architektům, že dbáte o moji velmi dobrou fyzickou kondici. Nalézt na některých pražských frekventovaných místech přechody pro vozičkáře je takřka heroický výkon. Nechápu jen jedno – že na jedné straně ulice perfektní nájezdy a sjezdy jsou, ale na druhé po nich není nejen ani vidu, ale ani doslechu. Opravdu nic několik set metrů! A stěžovat si mohu asi tak jen na „lampárně“ na hlavním nádraží, pokud tam z času minulých nějaká zůstala. Tam by mě mohli vyslechnout podobně jako na našich úřadech – čili jedním uchem tam, druhým ven. Však to znáte: nejsou na nic peníze! Ale na statistické odměny různých vyčůránků na vysokých postech ve službách státu se najdou vždy. Budiž nám život lehký!

Josef Procházka

